

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Улюблені жінки прем'єра Дениса Шмигала багаті й неpubлічні

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** Де і з ким живе глава українського уряду та на що проміняв велику зарплату?

с.3-5»

Родина Дениса Шмигала чітко усвідомила різницю між поняттями «бути відомими» та «бути публічними». Це чи не єдине фото політика з дружиною та молодшою донькою, доступне громадськості.

фото pravda.if.ua.

фото youtube.com.

То хто вони між собою, що співають:

«Ой, чого ти, мамо, посивіла рано, а була ж у тебе золота коса...»?

● **НАРОДНІ ЗІРКИ**

Микола Янченко та Тетяна Денисюк (обоє на фото) і досі інтригують публіку своїми стосунками

с.7-9»

«Скільки разів я ладна була вмерти від нерозділеного кохання до кожного з НИХ...»

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ**

«... а тепер вже не пам'ятаю ні імен їхніх, ні облич»

с.2»

фото pikabay.com.

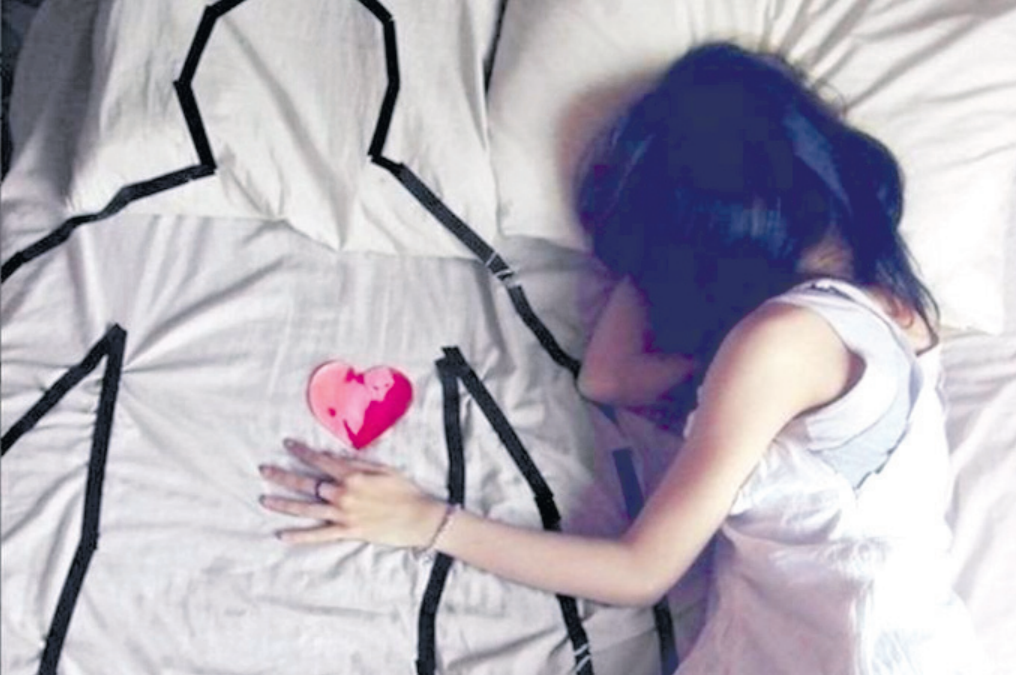

фото psy-practice.com

«Для чого була ця ілюзія неможливості жити без любові?»

«Скільки разів я ладна була вмерти від нерозділеного кохання до кожного з НИХ...»

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ ...** а тепер вже не пам'ятаю ні імен їхніх, ні облич... Тепер мені вже дивно, що колись так пристрасно, безвихідно, відчайдушно любила. Життя моє тоді не мало іншого сенсу, ніж кохати і страждати. Я ходила у тумані власного болю. Але кого любила?

Вікторія ТОРОН,
інтернет-видання
«Поетичні майстерні»

Я не можу виразно пригадати жодного. Коли читаю пристрасні рядки свого щоденника, у яких замість імені стоїть «він» (тоді була впевнена, що все життя, до останнього подиху, пам'ятатиму, хто це такий), не можу сказати, про кого, власне, йшлося. Якись невиразні тіні пропливають у спогадах, убогі обставини знайомства, які тоді, багато років тому, здавалися мені такими значущими, а насправді не значили нічого.

І стосунків не було ніяких. Не було нічого того, що я собі надумала, — ні знаків уваги, ні якихось особливих поглядів, ні багатозначних слів... Навіщо тоді було відчуття велетенського значення того, чого насправді не було?

Я знаю дружин, які колись різали вени на руках через свої зрадливих чоловіків. Тепер вони повертаються додому із дач або

городів в оточенні дітей та онуків, спокійні, заклопотані буденними справами, байдуже переступають через ноги розповнілого, напівлежачого перед телевізором «глави сімейства», причини колишніх своїх страждань, — і нічого не озивається у їхній душі. Вони

Скільки нас втрачало притомність і глузд від задушливої безвиході почуття до того (тієї), хто насправді ніколи не був (не була) людиною «з нашої планети», і в глибині душі ми це знали?

мають свій світ — світ обов'язків і всього пережитого, яке лежить купкою попелу у найдальшому куточку пам'яті — вони й самі забули де...

Я пригадую обличчя дівчини в траурній рамці. Гордість інституту, вона після складання останнього випускного іспиту отруїлась через нерозділене кохання. Виходить, це теж нелегко — дочекатись, коли у твоїй душі з'явиться

ся власна купка попелу. Не всім це вдається...

І знову я думаю: для чого все це було? Я не про те, що ті, кого ми кохали, були не гідні нашої любові. Хто гідний, хто не гідний — кому про це судити? Я про інше: для чого була ця ілюзія неможливості жити без кохання — трагічного, уявного, хоч якогось? Скільки нас втрачало притомність і глузд від задушливої безвиході почуття до того (тієї), хто насправді ніколи не був (не була) людиною «з нашої планети», і в глибині душі ми це знали? Знали, але тоді це якось не мало значення. Неможливо було жити без ілюзій у тому звуженому спектрі напівсвідомості, де нестерпно яскраві кольори, нестерпно гарячі бажання, і під корою звичайності — збурений шал стихій...

О, я не шкодую за роками, коли, скоряючись невідомій силі, ліпши із повітря бентежні образи, наповнюєш чеканням кожну мить — навіть непорушність дерева за вікном, а вм'ятина від коханої голови на подушці (зупинявся проїздом на одну ніч і спав у сусідній, прохідній, кімнаті) здається священною, інтригуючою і приголомшливою, як одкровення Господнє. Що лишилося? Старі записи в щоденнику, які давно втратили конкретність і подібність до кого б не було, недовірлива пам'ять про сліпучу яскравість та інвалідизуючу вузькість світобачення, яке не несло ні справжньої радості, ні глибоко прозоріння.

Минає час, і ми, колишні подруги, повертаємося зі своїх довгих мандрів у країні палких ілюзій. Повертаємося

з винуватим виглядом, відновлюючи старі зв'язки, питаючи «а пам'ятаєш?» і дякуючи за кожну дрібницю, за яку б раніше не дякували. Ми тепер усі такі подібні — із купкою попелу у кожній в душі (подробиці не цікаві), із недовірою до всього, що видається надто гарним, щоб бути правдою, і ще — із дорослими дітьми.

Чи не для цього все було?

Улюблені жінки Дениса Шмигала багаті й непублічні

• ІСТОРІЯ НОМЕРА

Де і з ким живе прем'єр та на що проміняв велику зарплату?

Інна ПІЛЮК

«АХМЕТОВА Я БАЧИВ ТІЛЬКИ ПО ТЕЛЕВІЗОРУ»

Любителів інтриг, секретів і скелетів у шафах прем'єр, який родом зі Львова, одразу після свого призначення на високу посаду розчарував. Виявився людиною освіченою та професійною, чим вигідно вирізнявся на фоні багатьох із «Зе!»-команди. Не катався будинком урядом на самокаті, та й профаном в економіці, як себе сам охрестив його попередник Олексій Гончарук, Шмигала не назвеш.

Що дивувало, так це кількість посад у відносно молодому віці, які очільникові уряду довелося обіймати в різні часи. У 44 роки він мав понад 60 (!) записів у трудовій книжці. На першу роботу влаштувався 18-літнім, коли вступив на економічний факультет «Львівської політехніки». Спочатку був менеджером, потім бухгалтером. Згодом доріс до фінансового директора, а за декілька років — і до генерального. Працював у приватних структурах. Вперше на державній службі спробував себе у 2009-му, ставши помічником голови Львівської ОДА і очоливши департамент економіки та промислової політики.

Та що там роботи: навіть рівню освіти пана Дениса можна відверто позаздрити. Кандидат наук у сфері економіки, навчався і стажувався в Бельгії, Канаді, Грузії та Фінляндії, брав участь у програмі підготовки менеджерів Федерального міністерства економіки та енергетики Німеччини. Метивуватий львів'янин одразу зробив

Фото з фейсбук-сторінки Дениса ШМИГАЛЯ.

Після «профана» Гончарука Володимир Зеленський зробив ставку на професіонала Шмигала. Наразі ані один, ані другий таким призначенням не розчаровані.

ставку на політ значно вищий регіонального масштабу.

Кандидат наук у сфері економіки, навчався і стажувався в Бельгії, Канаді, Грузії та Фінляндії, брав участь у програмі підготовки менеджерів Федерального міністерства економіки та енергетики Німеччини.

У топменеджери першого ешелону Шмигаль стартував із посади директора Бурштинської ТЕС (входить у структуру енергохолдингу ДТЕК Ріната Ахметова). Власне, ця робота і співпраця з іншими структурами олігарха кидає тінь на відносно не замішаного в політичних та бізнесових інтригах прем'єра. Це одразу підхопили і розтиражували його ймовірні конкуренти. Сам він заперечує можливі протекції з боку одіозно-

Продовження на с. 4

Денис Шмигаль стовідсотково відповідає критерію «підбирати в політику нові обличчя».

ХАБАРИ. НЕ БЕРУ. НЕ ДАЮ.

З таким гаслом можна і в президентське крісло мітити!

Початок на с. 3

го багатія: «Я з Рінатом Леонідовичем не знайомий особисто. На ТЕС потрапив за відкритим конкурсом. Акціонера ДТЕК я бачив тільки по телевізору».

ДЛЯ КОХАНОЇ НЕ ШКОДА НІ АВТІВКИ, НІ ГОТІВКИ

Вдалих старт кар'єри пана Дениса збігається в часі з його одруженням. Одразу після закінчення вишу симпатія чоловіка — львів'янка Катерина — погодилася вийти за нього. Пара вже більше двадцяти років разом. Подружжя виховує двох доньок — 20-літню Анну та 13-річну Софію. Старша навчається у «Львівській політехніці». Інформації про молодшу у відкритих джерелах немає.

Так само неpubлічною і байдужою до соціальних мереж, звідки так легко підглядати за особистим життям відомих людей, є і дружина прем'єра. Відомо тільки, що Катерина Шмигаль якийсь час займалася бізнесом. Вона мала частку у фірмі, що надає послуги прокату велосипедів, а також була співвласницею ТОВ «Кам'янецька пекарня», проте на початку 2019 року компанію ліквідували.

Чим наразі займається жінка, невідомо, але, судячи з деклара-

За кожним успішним чоловіком стоїть міцний сімейний тил. Шмигаль — не виняток із цього правила.

Денис Шмигаль навіть автомобіля собі не лишив. На Land Rover вартістю майже 1 мільйон гривень їздить Катерина.

ції її чоловіка, родина не бідуює. Ба більше: пані Катерина куди заможніша за свою другу половинку. Житловий будинок площею 215 квадратних метрів у Львові, гараж та дві земельні ділянки у цьому ж місті, а ще нерухоме майно в області і кілька сотень

тисяч доларів готівки політик записав на дружину. Навіть автомобіля собі не лишив. На Land Rover вартістю майже 1 мільйон гривень їздить Катерина.

І В ПОЛІТИЦІ БУВАЮТЬ «ПРОСТО НОРМАЛЬНІ ЧОЛОВІКИ»

Не треба бути великим аналітиком, аби визнати, що на державній роботі доходи Шмигалья будуть меншими, ніж у бізнесі, тим паче «ахметівському». Але ж не грошима єдиними живе людина, яка як мінімум уже забезпечила собі й родині безбідне існування на довгі роки.

Відмову пана Дениса від ви-

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» можна у будь-якому поштовому відділенні України

Пройти випробування коронавірусом — неабияке завдання для політиків усього світу. Це лакмусовий папірець їхнього вміння діяти в кризових ситуаціях.

сокоприбуткової роботи в ДТЕК на користь політики пояснюють його особистими

ну сам таким бути — звичайним, людяним, адекватним. Це моє внутрішнє переконання, вплив біблійних цінностей, батьків, котрі вчили бути чесним, професійним та просто нормальним чоловіком».

Як показують останні події, зі зміною діяльності вчорашній топкерівник бізнесових структур точно не прогадав. Політичні дивіденди він уже може сміливо пожинати. За три місяці роботи не заробив від експертів ані антипатій, ані критики у непрофесіоналізмі. А це вже немало. Найбільший пов'язаний із ним скандал стосувався висловлювання глави уряду про відновлення подачі води в Крим: «Питання постачання води в окупований Крим — це не питання торгівлі з окупантом, це не питання якогось бізнесу, це питання гуманітарної відповідальності перед людьми, які живуть у Криму. Неподача туди води призведе до гуманітарної катастрофи... Там живуть українці, ми не перекриємо воду для українців».

Під час представлення губернатором Прикарпаття Зеленський назвав Шмигала «політичним волонтером».

амбіціями. «Він — кар'єрист. І коли в нього виникла можливість перейти з регіональної ТЕС на главу області (Зеленський призначив його перед прем'єрством головою Івано-Франківської ОДА. — Авт.) — він вирішив не упустити шанс», — пояснює член команди Президента, відповідальний за регіональну політику. Більше того, під час представлення губернатором Прикарпаття Зеленський назвав Шмигала «політичним волонтером». Той у відповідь сказав, що цінує тих, хто незалежно від статусу та різних випробувань дотримується головних життєвих пріоритетів: «Праг-

«Ми обоє з перцем, але кохання це не завада».

Чому чоловіки думають, що чужа дружина солодша

● ПРИТЧА Коротка, але дуже повчальна історія

У давні-давні часи Господь зліпив десять чоловіків. Один із них орав землю, другий — пас овець, третій — ловив рибу... Через деякий час прийшли вони до Отця:

— Усе є, але чогось не вистачає... Нудно нам.

Господь дав їм тісто і мовив:

— Нехай кожен зліпить за своєю подобою жінку, кому яка люба: повна, худа, висока, маленька... А я вдихну в них життя.

Після цього Бог виніс на блюдечку цукор і сказав:

— Тут десять грудочок. Нехай кожен візьме по одній і дасть дружині, щоб життя з нею було солодким.

Вони так і зробили. Та Господь розгнівався:

— Серед вас є шахрай, бо на тарілці було одинадцять шматків. Хто взяв два?

Усі мовчали. Бог забрав у них жінок, перемишав їх, а потім роздав — кому яка дісталася.

З тих п'ять дев'ять чоловіків із десяти думають, що чужа дружина солодша... адже з'їла зайву грудочку цукру.

І тільки один із них знає, що всі жінки однакові, бо зайвий шматок з'їв він сам...

Джерело: mamabag.com.ua.

передплатити
(індекс — 60 779).

Хвора на коронавірус пара відсвяткувала золоте весілля в реанімації

● **ДО СЛІЗ** В Італії чоловік і жінка, інфіковані COVID-19, були під'єднані до апаратів штучної вентиляції легень. Втім, медики зробили все можливе, аби у важливий для їхніх пацієнтів день пара була разом. Відтак лікарі розмістили подружжя в одній палаті, й ті змогли потримати одне одного за руки

“**Їхні ліжка стояли поруч, вони трималися за руки з усіх сил, які мали...**”

Фото dailymail.co.uk.

Лія ЛІС

Ще сталося після того, як реанімаційна медсестра Роберта Ферретті у лікарні Муррі в муніципалітеті Фермо дізналася про 71-літню Сандру та її 73-річного чоловіка Джанкарло. Пара мала святкувати півстолітню річницю свого шлюбу.

Ферретті розповіла про це своїм колегами, які вирішили влаштувати парі вечірку на честь свята.

— Сандра багато плакала, вона хвилювалася за свого чоловіка. Коли я дізналася, що це їхня річниця, подумала, що вони повинні її відзначити, — розповіла медсестра.

Вечірка тривала недовго, всього 10 хвилин. Із гостей — лікарі та медсестри, а з гостинців — маленький пиріг із 50 свічками.

На фотографіях можна побачити співробітників лікарні в повному захисному спорядженні, які оточують пару і показують руками серця поруч із хворими.

— Ми «зіграли» весільний марш. Їхні ліжка стояли поруч, вони трималися за руки з усіх сил, які мали... Джанкарло продовжував повторювати, як сильно він її кохає, і ми розплакалися, — розповіла працівниця лікарні.

На жаль, чи вдалося Сандрі та Джанкарло подолати недугу, ми не знаємо...

«Джанкарло продовжував повторювати, як сильно він кохає її, і ми розплакалися...»

З гостей на їхній вечірці були лікарі та медсестри, а з гостинців – маленький пиріг із 50 свічками.

© foto uk.wikipedia.org

«Так ніхто не кохав»

Народні хіти — це не тільки написані народом, а й ті, які легко «йдуть» у народ. Доведено Миколою Янченком і Тетяною Денисюк.

Співи до положового будинку довели!

● **НАРОДНІ ЗІРКИ** Ким доводиться співакові Миколі Янченку його молода напарниця Тетяна Денисюк?

Інна ПІЛЮК

Микола Янченко та Тетяна Денисюк — зірки не тільки рідної для них Вінниччини, а й улюбленці всієї України. Разом співають півтора десятиліття. За цей час їм приписували і родинні стосунки (батько-дочка, чоловік-дружина) ходили навіть чутки, що дівчина — коханка Янченка.

У ДУЕТ З МИКОЛОЮ ТЕТЯНУ ЗВІВ ІЇ ЧОЛОВІК

«Ой, чого ти, мамо, посвітила рано, а була ж у тебе золота

коса... Це тому, мій сину, що життя з полином Бог у мою косу зачесав»... Ви чули цю пісню? І теж підспівували статному сивочолому чоловікові і його симпатичній бек-вокалістці?

Всупереч численним пересудам про стосунки між артистами вони є просто колегами і друзями. Тетяна — медсестра, працює фельдшером на Вінницькій міській станції швидкої медичної допомоги. І скільки себе пам'ятає — завжди співає! «Наша родина була музичною, творчою. Батько

НАША ДОВІДКА:

Народний артист України Микола Янченко активну пісенну і композиторську діяльність розпочав у 1993 році. Перша збірка пісень — «Моївське весілля». Всього написано понад 100 пісень, серед яких особливо популярними стали «Ой чого ж ти, мамо...», «Наливай, кума», «Дай Бог», «Перелаз», «Пісня від Миколи». Чимало аудіоальбомів з'явилося завдяки співробітництву з вінницькою фірмою «Мед» (керівник — Володимир Маринчук), яка сприяє розвитку «зеленого туризму» на Вінниччині.

Продовження на с. 8

№6(20)

7

фото youtube.com.

Наталія Фаліон давно приятелює з Миколою Янченком. Вони не просто земляки — їм обом відомі секрети справжньої народної любові та популярності.

Початок на с. 7

працював керівником Будинку культури у Жорнищі Іллінецького району. Мала лише 13 років, коли тата не стало, але захоплення музикою він подарував мені на все

«Ой, чого ти, мамо, посивіла рано, а була ж у тебе золота коса... Це тому, мій сину, що життя з полином Бог у мою косу зачесав»...

життя. Мама теж завжди жила з піснею, пекла короваї на весілля, на проводи в армію. Музичної освіти у мене немає», — розповідає жінка.

Дует Тетяни з Миколою народився завдяки її чоловікові Євгену. Майже два десятки років тому він почав працювати з уже відомим співаком і композитором Янченком. Коли записували відому «Пісню від Миколи», Євген привів на студію дружину, щоб підспівала. Співпраця на одну пісню виявилася плідною і переросла в дует, який полюбився всій країні.

фото youtube.com.

На сцені вони завжди підозріло разом, та поза нею мають щасливі сім'ї. Більше того — Янченки і Денисюки між собою товаришують.

«ЛІСАПЕТНИЙ БАТАЛЬЙОН» СТАРТУВАВ ІЗ МИКОЛИНОГО ФЕСТИВАЛЮ

Янченко щиро радів такій голосистій знахідці. Він як людина творча одразу оцінив не підробну і справжню манеру співу Тетяни. Сам він виходець із села, тому й полюбив якраз автентичну народну культуру. Каже, ніколи не намагався сісти біля начальства. Йшов до трактористів, до простих людей. Їх усе життя оспівував, бо вони

і є справжньою Україною.

Багато років чоловік працював у закладах культури Чернівецької та Вінницької областей. Дуже болісно переживав те, що зникають малі села, тому брався проводити там масові заходи, аби привабити гостей і підбадьорити місцевих жителів.

Започаткований ним фестиваль народної пісні «Мамина піч», який щорічно відбувається 2 серпня, на пророка Іллі, у його рідному селі Канава Тиврів-

фото 33kanal.com.

Чоловік Тетяни Євген, сам того не очікуючи, став творцем співочого дуету. У Миколи він працює звукорежисером.

Скільки б не казали, що це Київ зробив мільйонні перегляди «Батальйону», але стартували вони якраз на «Маминій печі».

ського району Вінниччини (тут з'явився на світ у 1959-му), збирає тисячі глядачів. Звідси пішов у шоу-бізнес і відомий «Лісапетний батальйон»: «Скільки б не казали, що це Київ зробив мільйонні перегляди «Батальйону», але стартували вони якраз на «Маминій печі».

Микола не втомлюється від народної любові і завжди готовий співати для тих, хто любить українську пісню. З ностальгією пригадує весілля, які з живим виконанням були куди колоритнішими за сучасні: «Шкодує, що зараз такі події справляють у ресторанах, де замість музики — комп'ютер. На все життя запам'ятав сільські весілля в шалаші, коли у Ямпільському, Могилів-Подільському,

фото uk.wikipedia.org.

Сільський фестиваль у Канаві авторства Миколи Янченка «Мамина піч» щороку збирає тисячі гостей.

Шаргородському району весільні фрейлики своїми трубами так «підривали» сотні гостей, що ніхто не міг усидіти».

ДОНЬКУ ТЕТЯНИ ЧАСТО НЯНЬЧИЛА ДРУЖИНА ЯНЧЕНКА

Аби популяризувати українську музику, чоловік швидко пристосувався до умов і вимог сучасної апаратури. Не втомлюється від годин, проведених у студії звукозапису, від «А» до «Я» освоїв нову техніку, з якою працюють на концертах. У роз'їздах і виступах минає більшість його часу.

Якось насичений графік зіграв жарт з його напарницею Тетяною: її донечка ледь не народилась у бусику співака.

«Полінка з'явилась на світ 5 лютого 2015 року. І буквально до останніх днів ми з колективом виступали, їздили з концертами, чоловік Євген був звукооператором. Мене завезли в пологовий і я дуже швидко народила донечку. Коли вона ще була крихіткою, дружина Янченка Наталя тримала її на руках і забавляла, поки Микола Олександрович і я співали на сцені. Тепер ми з Янченками як рідні! Хтозна, можливо, і наша Поліна з дитячих років проникнеться музикою і в майбутньому захоче стати професійною співачкою. В усякому разі, ми все для цього робимо».

За матеріалами 33kanal.com, uk.wikipedia.org.

Наш YouTube-канал

Наш Telegram-канал

«Так ніхто не кохав»

Тато, мама і дві донечки — ось така тепер сім'я Григор'євих.

Подружжя подарувало щасливе дитинство цим двом янгеляткам.

Усі фото з домашнього архіву родини Григор'євих.

20 років йшли до того, щоб почути «мамо» і «тату»

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК** Історія про те, як у світі на двох сиріт стало менше і більше на одну щасливу сім'ю: Вадим і Тетяна Григор'єви, які живуть у селі Кременець Рожищенського району Волині, усиновили дівчаток-двійнят

Катерина ЗУБЧУК,
заслужений журналіст України

«ЩОБ Я ДАРЕМНО НЕ ХОДИВ, СКАЖИ ЗРАЗУ, ЧИ БУДЕШ МОЄЮ ДРУЖИНОЮ?»

Їхнє знайомство почалося із весілля рідні.

— Подивилася я на хлопців, які там були, — пригадує Тетяна, — і сказала сестрі, з якою прийшла: «Господи, що ми тут будемо робити?» Це питання виникло, бо молоді люди якісь дивні, як згадую, були. Той же Вадим: чуб кучерявий, обличчя все у веснянках, та ще й костюм зеленого кольору — як для якогось фестивалю гумору. І в перший день весілля ми з ним, вважай, не спілкувалися — хіба усмішками обмінювалися. А другого, як пішли до танцю, розговорилися, то вже були нерозлучні.

Усе-таки жінка переконана, що це любов з першого погляду. Вадим узв'яз її почуттям гумору — у будь-

якій ситуації міг розвеселити.

— Ми почали зустрічатися у вересні 1997-го, — розповідає Тетяна. — А десь через місяць я почула від нього таке: «Щоб я даремно не ходив, скажи зразу, чи будеш моєю дружиною?». — «Побачимо, — відповідала. — Думаю, що буду».

— Іздили ми згодом на заробітки

Ваша Таня щось носом крутить. Але знайте, що я прийду у свати...

— в Росію, Польщу, — долучається до розмови чоловік. — Два роки так минуло. Я тепер кажу, що придивлявся, чи Тетяна хороша господиня. А якщо серйозно, то завжди, коли заводив мову про одруження, вона говорила, що треба ще трохи поче-

кати. Мовляв, ще кудись поїдемо, заробимо грошей.

І нарешті Вадим почав діяти рішучіше. Він, зустрівшись із Тетяною матір'ю, сказав: «Ваша Таня щось носом крутить. Але знайте, що я прийду у свати...» І прийшов. Сталося це на Великдень у 1999-му. 7-8 серпня того ж року було їхнє весілля. На перепійні гроші купили молодята земельну ділянку зі старенькою хатиною у Кременці Рожищенського району. На нейтральній території, як каже Вадим (він — із Рожища, а його дружина — з Копачівки). І ще років шість їздили на заробітки, збирали гроші на краще житло. І, дякувати Богу, зібрали — побудувалися.

«ЦЕ НЕ СПОНТАННЕ РІШЕННЯ — ДО НЬОГО ТРЕБА БУЛО ДОЗРІТИ»

Згодом Вадим дійшов висновку, що досить мотатися по заробітках. У нього за плечима була строкова служба, спеціальність радіомеханіка — міг ремонтувати телевізори (і нині на цьому має якусь копійку). Влаштувався у пожежній частині міста Луцька і зараз працює у підрозділі, який обслуговує газодимозахисні апарати, з якими рятувальники йдуть боротися з вогнем. Тетяна ще декілька років час від часу їздила на заробітки, а згодом про завод «Кромберг енд Шуберт» дізналася. Пішла туди працювати. Чи думали,

Тетяна і Вадим люблять мандрувати. Це фото зроблене торік у Ворохті на Івано-Франківщині перед підйомом на гору Хом'як.

Дівчатка ростуть здоровими і життєрадісними.

що вже пора народжувати дітей? З приводу цього Вадим каже:

— Ми знали, що вони у нас будуть, бо що ж то за сім'я без нащадків? Але спочатку, якщо відверто, нічого не планували — сподівалися, само собою все складеться.

Та вже і три роки минуло після весілля, а Бог діток не давав. Тоді і звернулися до лікарів. Тетяна, пригадуючи той час, розповідала:

— Лікування безпліддя дороге, та ми на це не зважали. Після того, як моя лікарка сказала: «Таню, не втрачай років — йди на штучне запліднення», я і на це зважилася, але спроба була безуспішною.

Водночас подружжя цікавилось й усиновленням. Навіть зверталися до служби у справах дітей у Рожищі: з'ясовували, як це реально зробити. Але тоді ще щось стримувало. Влас-

не, те «щось» — це надія, яку давали медики на успішну вагітність Тетяни.

Григор'єви вважають: так Богом дано, що їхніми дітьми мали стати дівчатка, яких вони усиновили у травні 2018-го.

Хоч зараз Григор'єви вважають: так Богом дано, що їхніми дітьми мали стати дівчатка, яких вони усиновили у травні 2018-го.

— На сімейній раді вирішили, — каже чоловік, — що далі тягнути нема куди, бо ж роки підганяють. Треба ще ж на ноги підняти своїх дочок. А взагалі це не було щось спонтанне — до цього ми мали дорости, дозріти.

«МИ ТІЛЬКИ ПОБАЧИЛИ СВОЇХ ДІВЧАТОК І ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ВОНИ — НАШІ»

Щодо самої процедури усиновлення, то, як зізнається подружжя, воно далось їм легко (хоч чули, що бездітні сім'ї мають багато клопотів — роками чекають «свою» дитину).

— Зібрали необхідні документи, — розповідає Тетяна, здали їх у службу у справах дітей, і за якийсь час до нас приїхала комісія, щоб перевірити наші житлові умови. На щастя, обставини склалися так, що дуже скоро нам запропонували двох сестричок-двійнят.

Ці малюта від дня народження

жили у Будинку дитини міста Луцька. Мати від них відмовилася, тож вони знали тільки казенний дім.

— Перший раз своїх дівчаток ми побачили 7 березня 2018 року, — розповідає Тетяна. — Їхали додому з думкою, що вони — наші. І 8 березня були в Луцьку, і потім — уже щодня.

Чим запам'яталася перша зустріч? Коли про це зайшла мова, жінка сказала:

— У Марійки чубчик стояв їжачком, а в Олі — кучері були, є і зараз. Геть, як у Вадима в дитинстві. Вона на нього і схожа, як дивимось фотознімки, де він маленький. Марійку я взяла на руки, Олю — чоловік. І відчуття було таке, ніби ми знаємо цих діток від народження. Дивувало, що й раз за годину-півтори не заплакали — наче так хотіли нам сподобатися.

Залишалися формальності — написати заяву в суд і чекати рішення. На це пішов місяць. Ще стільки ж минуло, поки вердикт вступив у силу. Весь цей час подружжя їзди-

Марійку я взяла на руки, Олю — чоловік. І відчуття було таке, ніби ми знаємо цих діток від народження.

ло до дітей. Пізнавали їх і себе поряд із ними у новій ролі — батьків.

— Потім я бачила й інших малят, — розповідає Тетяна, — які за статусом йшли на усиновлення. Але ловила себе на думці: якби повто-

Висота гори Хом'як — понад півтори тисячі метрів: радісне відчуття, коли ти на її вершині.

Продовження на с. 12

Ще трохи доньки підростуть, і батьки подорожуватимуть разом із ними, пізнаючи світ.

Початок на с. 10—11

рилося, що треба вибирати, то це були б тільки Марійка й Оля.

14 травня Григор'єви приїхали додому зі своїми доньками. На Трійцю отець Василь їх похрестив.

До речі, рідні, друзі, як тільки дізналися, що Вадим і Тетяна беруть дітей, зібрали для малюків

же у кімнаті, демонструють свою прив'язаність до батьків. Їхнє «мама», «тато» прозвучало не раз. Розчулення викликає така картина: маленька Оля (та, що дуже схожа на Вадима в дитинстві) схилиє голівку і притуляється до великої руки тата.

І, нарешті, про дуже делікатне запитую: чи думає подружжя, що ко-

У Марійки та Олі є двоє братів, сестра — ми тільки за те, щоб вони знали свою кровну родину.

гарне придане. І ліжечка дали, і одягу стільки подарували, що не на один рік вистачить. Правда, те, що двох відразу взяли, вважають героїзмом. Хоч, виявляється, Григор'єви відразу писали у заяві, що хочуть усиновити двох діток. Начиталися в інтернеті про різні ситуації і постаралися запобігти несподіванкам. Адже коли у дитини є сестра чи братик, то їх розлучати не можна, то щоб уникнути проблем, тяганини, відразу були готові стати батьками для двох.

З трепетом чекали Вадим і Тетяна того моменту, коли почують «мама», «тато».

Ніби здогадуєшся про нашу розмову, дівчатка, які граються тут

лиось доведеться познайомити Марійку й Олю з їхньою біологічною матір'ю (тим більше, що з усиновлення вони секрету не роблять, про що свідчить і їхня згода на публікацію).

— А ми уже знаємо, що це обов'язково буде. Тільки всьому свій час. Нехай дівчатка трохи підростуть. Як дозріло наше рішення, що будемо брати дітей із сирітського будинку, так само має дозріти і питання про зустріч із жінкою, яка дала їм життя. Коли це буде, у який спосіб? Це вирішиться. В усякому разі в Марійки та Олі є двоє братів, сестра — ми тільки за те, щоб вони знали свою кровну родину.

КОЛИШНІ

● **ВІДВЕРТО** Усе на світі має свою історію. І передісторію. І передпередісторію. Ніщо не береться нізвідки. І нібито нікуди не зникає безслідно

Наталка МУРАХЕВИЧ

Ми всі комусь колишні. Не завжди ж у нас усе було так, як тепер. Колиш було інакше. От у тому «колиш» і живуть колишні. І з'являються вони іноді у нашому «тепер» саме з нашого «колиш».

Добре, якщо все йде за планом і жодна ниточка з минулого не завдає болю, як за неї смикнути. Зустрінуться випадково на вулиці люди, одне одному

Йди й живи своїм життям! Не заступай тінню колишнього собі сьогоднішнє сонце.

Натомість — паніка. Як не кохає? Як тиснуть? Чому не по дорозі? Жити без нього не можемо!!!

А якщо я схудну на 10 кілограмів? Вивчу 20 мов? Навчуся пекти 100 різновидів тортів? Покину роботу? Зміню зачіску, колір очей, розмір грудей? Завжди ходитиму боса, щоб пантофлі не тисли?

Як не кохає? Як тиснуть? Чому не по дорозі? Жити без нього не можемо!!!

«колишні», постоять-поговорять чи й на каву зайдуть, аби докладніше порозмовляти про «як справи» — й розійдуться, радіючи, що в обох у них справи «добре». А якщо те колишнє лишилося в душі та серці незагойною ранюю? Якщо хтось пішов собі впевнено у своє «завтра», а хтось застряг у тому, що було, та так там і сидить? Ятрить ту рану, плає якесь безпідставні надії на те, що повернеться той «колишній», і все буде «як колись»?

Буває, когось усе життя веде світло давно згаслої або й неіснуючої зірки... Здається, чому усе так складно? Усе ж минає. І кохання теж. Пантофлі тиснуть, вам не по дорозі...

Посаджу нев'яучі помідори? Вишию рушники, зітчу килими, станцюю талець живота? А якщо?

А воно — не працюють тут жодні «якщо», докладені з одного боку. Хотілося б. Але — не працюють.

Звісно, знання мов чи кулінарні навички ще нікому не завадили. Проте — не з цієї метою.

Отут — не варто зусиль.

Закінчується — ВСЕ!!!

Окрім ЛЮБОВІ.

...Усі ми комусь колишні. Але зараз ми зовсім не такі, як були колись. Хоча, погодьтеся, ми стали такими, як є, ще й завдяки тому, що у нас було «колиш».

Подякуймо колишнім.

Буває, когось усе життя веде світло давно згаслої або й неіснуючої зірки...

Фото pinterest.com.

У Європі — добре, а вдома біля чоловіка — краще.

Фото volyn.com.ua.

Чемпіонка із Замшан своєї перемоги присвячує чоловікові

● **НЕДУГАМ НАПЕРЕКІВ** Марина і Володимир Мажули — візочники, але інвалідність не змогла ув'язнити їх у чотирьох стінах, не завадила розкрити здібності й проявити себе. У Ратнівському районі, що на Волині, це подружжя справедливо називають найспортивнішим

Галина СВІТЛІКОВСЬКА

«КОЛИ ЗНАЄШ, ЩО ВДОМА ЗА ТЕБЕ ВБОЛІВАЮТЬ, СИЛ ДОДАЄТЬСЯ»

У березні 2017 року Марина Мажула, жителька віддаленого поліського села, вперше сіла за весла, а нині вона дворазова

чемпіонка світу з параканое, майстер спорту міжнародного класу, її ім'я — в переліку видатних представників паралімпійських і дефлімпійських видів спорту, яким призначено стипендію Президента України

Комусь видається: успіх прийшов швидко і легко. А насправді золоті медалі коштували великої

праці, наполегливості, мужності й самовідданості. Пригадую, як після перших перемог нашої землячки на відповідальних змаганнях ми приїхали у Замшани привітати її.

— У Марини така вдача, що вона викладається повністю, аби досягти поставленої мети. Місяцями не бачить сім'ї, тренується і в дощ, і в холод, себе не шкодує, — непокоївся за здоров'я дружини Володя.

— Це, навпаки, допомагає мені краще почуватися. Руки, плечі — сильні, бо ж я на візку завжди гасала, випробовувала свої можливості у різних видах спорту. Спочатку спробувала займатися академічним веслуванням. Але, очевидно, сама доля пересадила мене в каное. На першому ж тре-

Продовження на с. 14

Такі сонячні картини творить жінка зі світлою душею.

Початок на с. 13

нунанні не втримала рівноваги, шубовснула у холодну воду, в якій ще плавали крижинки. Але я здаватися не звикла. Багато працювала, старалася — і потрапила у збірну. Як же було відмовитися від такого шансу?! — казала Марина.

У Замшанах нашу чемпіонку тепер застати важко. То на зборах, то на чергових змаганнях. Тільки по телефону вдавалося часом поспілкуватися. Але коли стало відомо, що пандемія коронавірусної інфекції внесла корективи у спортивне життя світу й літні Паралімпійські ігри, які мали проходити в Японії цього року, не відбудуться, відразу подумала про Марину Мажулу. Наскільки ж їй було боляче і прикро почути таку новину! Адже стільки труду вкладено у підготовку до цих відповідальних змагань!

Але спортсменка продовжує наполегливо тренуватися, щоб підтримувати належну форму. Якоюсь запитала її, кому найбільше завдячує своїми успіхами. Відповіла, не роздумуючи:

— Звичайно, чоловікові, який мене у всьому підтримує. Коли знаєш, що вдома за тебе вболівають, тоді на відповідальних змаганнях сил додається, стає легше, спокійніше на серці, відчуваєш впевненістю у собі.

Володимир завзяття дружини сприймає з розумінням. Він і сам не з тих, хто здається. Незважаючи на серйозні проблеми зі здоров'ям, намагається бути при ділі, допомагати іншим.

— Напевне, сидіти вдома «на печі» було б легше. Тому дехто із молодих людей з інвалідністю не проявляє бажання жити активно. Маємо в районі свою громадську організацію, я є заступником голови, прагнемо залучати хлопців і дівчат із порушеннями опорно-рухового апарату до різних спортивних змагань. Не всі погоджуються, бо це ж потрібно пролити немало поту. А держава сьогодні підтримує інвалідний спорт, заохочує ним займатися. Є багато чудових тренерів, фахівців, які розвивають таланти молодих. Маріша своїм прикладом довела, як багато можна досягти, коли докласти зусиль. До того ж спорт дав

дружині змогу побувати в багатьох країнах, побачити світ.

На столику в коридорі їхньої оселі помічаємо набір м'ячів для гри в бочо. Це вже захоплення Володі. Зізнається, колись їхав на змагання до Одеси, тільки-но виписавшись із лікарні. Мама плакала: «Ти ж ледь живий...». А він пояснював: «Там я «підзаряджаюсь» енергією, оптимізмом, позитивними емоціями. Є хлопці, які ні руками, ні ногами не можуть поворухнути, беруть паличку зубами і штовхають м'ячі. Але рідні привозять їх за сотні кілометрів заради улюбленої гри».

ЯК УРОДЖЕНКА МИКОЛАЄВА ВОЛИНСЬКОЮ НЕВІСТКОЮ СТАЛА

З усього відчувається, що Володя і Марина — справді дві половинки. Вони так органічно сприймаються разом, що без слів зрозуміло, як важко даються їм теперішні тривалі розлуки. Майже 10 літ ділять навпіл біль і радість. А на біль для обох доля не поскупилася.

Я би порадив приводити хлопців у відділення, де лікують пацієнтів із переломами хребта. Це ж ти не просто лежиш, як колода, це ж пролежні, тіло гниє... Коли я був у такій ситуації, то згадував, що лікарі приходили колись у школу, попереджали. Але це не допомогло.

Володі було 22 роки, коли він невдало пірнув і травмував шийний відділ хребта. Таких випадків щороку трапляється чимало, бо чужі трагедії не стають уроком для молодих відчайдушів.

— Я би порадив приводити хлопців у відділення, де лікують пацієнтів із переломами хребта. Це ж ти не просто лежиш, як колода, це ж пролеж-

фото.volyn.com.ua.

фото з особистого архіву Марини Мажули.

«Головна перемога — попереду», — переконана спортсменка із Замшан.

ні, тіло гниє... Коли я був у такій ситуації, то згадував, що лікарі приходили колись у школу, попереджали. Але це не допомогло. І тепер молоді люди так само не дослухаються до застережень, пірнають, калічаються. Мені дуже хочеться їх якось підтримати, бо коли людина падає духом — це ще більше все ускладнює, — каже Володимир.

Сам він, як міг, витягував себе з депресії та безнадії, заново вчився самостійно тримати ложку, вмиватися, одягатися... Дуже вдячний Валерію Бакаєвичу з Луцька за те, що познайомив із людьми на візках, які зуміли чогось досягти в житті. У 2008 році Мажули порадили їхати у Лютиж, що на Київщині, у центр професійної реабілітації. Було дуже важко давати собі раду в побуті, навчатися, схуд тоді на 15 кілограмів, але витримав.

— На жаль, зараз в Україні людям з інвалідністю

стало важче відновлюватися, бо спеціалізовані санаторії залишилися в Криму. Я пригадую, які чудові фахівці були там, як багато дало мені спілкування з людьми із подібними травмами. Зрештою, саме у Саках ми й познайомилися з Маринкою, — розповідає Володя, як уродженка Миколаєва стала волинською невідстою.

Красива, чорнява, з довгою косою, весела і непосидюча дівчина, яку доля щедро обдарувала талантами, але й вготувала їй чимало випробувань, усіх дивувала силою свого характеру. З дитинства Маринка мусила боротися з важкою хворобою. Не могла ходити, була позбавлена можливості спілкуватися з ровесниками, але успішно закінчила школу. Вступила до університету на економічний факультет, правда, добиратися на заняття чи в бібліотеку на візку було дуже складно. Довелось відмовитися від наміру стати працівником банку. Але Марина не здавалася, реалізовувала свої творчі здібності, вона чудово малює, фотографує. А коли зустріла своє кохання, рішуча вдача теж стала у пригоді. Дівчина не побоялася змінити місце проживання, перебралася до Володі на Волинь.

— Чи легко було міській дівчині «акліматизуватися» у селі?

— Корову доїти не навчилася, — сміється Марина. — Хоча ми з Володею байдикувати не звикли. Він колись собі ледь не зубами склав деревообробний верстат, майстрував на ньому. І побутову техніку вмів ремонтувати, я в нього була «підсобником» із викруткою.

Показували чудові фотоальбоми, які замовляли у них молодята, випускники шкіл і садочків. Марина фотографувала, чоловік чаклував над знімками за комп'ютером. Щоправда, вже кілька років для цього нема часу, бо спорт вимагає повної самовіддачі. Ніколи тепер Марині й за мольбертом сидіти, хоча картини її всім подобаються.

У кімнаті — тренажер, який Володя сам сконструював для того, щоб підтримувати форму. Він багато працює за комп'ютером, забезпечує супровід кількох сайтів, не шкодує часу для громадської роботи, не відмовляється допомогти школі чи працівникам клубу. В селі згадують, що без Мажули не обходилося жодне спортивне змагання, брали вони активну участь і в художній самодіяльності, виступали на сцені, співали, читали власні вірші.

Багато теплих слів про цю гарну подружню пару почули ми і в Ратнівській районній лікарні. Коли там робили ремонт приміщень, то подбали про максимальну доступність для людей із інвалідністю. Володимира і Марину Мажули запросили стати консультантами, вони поставилися до справи дуже відповідально, і тепер хворим на візках у лікувальному закладі зручно і комфортно.

— Часто люди нарікають на відсутність пандусів, але самі палець об палець не хочуть вдарити. У нас у Замшанах на візочку можна і до храму заїхати, і до клубу, і до крамниці. Якщо ти йдеш до людей із відкритим серцем, то й сам можеш розраховувати на сприяння і допомогу, — міркує Володимир.

Біля їхньої хати цвіли троянди. І в оселі було чепурно, затишно. Відчувалася щира й добра атмосфера, бо господарі багаті на душевне тепло, любов, взаєморозуміння. Недугам наперекір Мажули живуть повнокровно і своїм прикладом навчають інших.

«Так ніхто не кохав»

volyn.com.ua

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ: 050 994 9907

Передплатіть і ви!

Нас читає вся Україна!

МІСЯЧНИК

«Читанка для всіх»

Передплатний індекс: 60780

МІСЯЧНИК

«Так ніхто не кохав»

Передплатний індекс: 60779

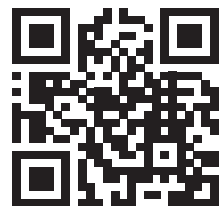
ТИЖНЕВИК

Передплатні індекси
«Цікавої газети на вихідні»:

- для Волині – 60304, ● для Рівненщини – 60312,
- для інших регіонів України – 60307.

Хто з нами — той знає більше!

... А в нас ще й крутий сайт — [volyn.com.ua!](http://volyn.com.ua)

Жінка-оркестр Наталія ГОРЩАР: «Без свого чоловіка я лише половинка»

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** Вона — вокалістка, яку Господь наділив оперним голосом, і музикант, що віртуозно грає на багатьох інструментах. Наталія Горщар заявила вже про себе і як композитор. Сьогодні її творчість відома не тільки на Волині, а й загалом в Україні. А коли мова заходить про ці здобутки, то наша героїня каже, що такого успіху не було б, якби не її Сергій, який в усьому підтримує, а ще більш надихає своєю любов'ю

Катерина ЗУБЧУК,
заслужений журналіст України

«ГЛЯНУЛА В ЙОГО ОЧІ —
І ПОТОНУЛА В НИХ»

— З таким чоловіком можна будь-де жити, — цей комплімент Наталія сказала у зв'язку з тим, що їй, уродженці Мукачева, де клімат лагідніший навіть узимку, було непросто звикати до волинської погоди з її ранніми осінніми заморозками. І ось тепер зрозуміла, що

//

**Я коли тебе побачив,
то подумав: «Боже, якщо
зараз її упущу, то ніколи
собі цього не пробачу!»**

фраза має значно глибший зміст.

При зустрічі найперше мова зайшла про те, як любешівський хлопець знайшов своє кохання.

— Я вчився в Ужгородському університеті на медичному факультеті, — розповідає Сергій. — А зустрілися ми з Наталією не на дискотеці чи в якомусь кафе, як це буває у студентства, а на пляжі. З хлопцями-однокурсниками поїхав того дня (це був травень 1993 року) на природу, щоб скупатися, позагоряти.

— І ми з подругою, — долучається до розмови Наталія, — там були. Пригадую, забрели з нею на відлюддя, шукаючи місце, де менше відпочивальників, і впали зі своїми килимками на травичку. Лише згодом помітили, що не одні тут — неподалік були два хлопці. Сергій (так його звали, як я згодом дізналася, познайомившись) підійшов до мене. Зазвичай розмова починається із традиційної фрази: «Котра година?» Може, й тоді так було. Власне, я уже добре не пригадую, що саме

незнайомець спитав. Зате не забуду, що глянула в його очі — і потонула в них. Уже пізніше Сергій з приводу цієї першої зустрічі говорив мені: «Я коли тебе побачив, то подумав: «Боже, якщо зараз її упущу, то ніколи

Коли у Мукачеві цвіте алея сакур,
то це — райський куточок.

собі цього не пробачу!» Хоч вирішили побратися дуже скоро, але до весілля було ще більше року. Наталія пригадує, як перший раз приїхала у Любешів — у поліський край, що був таким не схожим на її Закарпаття, як познайомилася з батьками Сергія. А ще те, як майбутній чоловік гарно залицявся — приходив до неї в гуртожиток (дівчина вчилася в Ужгородському технікумі електронних приладів) завжди з квітами. «І де купив, за що? Він же — студент», — дивувалася.

Продовження на с. 18–19

Фото з домашнього архіву родини ГОРЩАРІВ.

«САМА СОБІ ПРИДУМАЛА РОБОЧЕ МІСЦЕ, ЩОБ НЕ ВПАСТИ У ДЕПРЕСІЮ»

Зареєстрували Горщарі шлюб у Мукачеві в жовтні 1994-го. А через місяць приїхали до Любешова і вже тут повінчалися. Через три роки перебралися у рідне Сергієве селище назовсім. Уже з маленьким сином Максимом. Дні йшли розмірено. І так було до народження їхньої Насті, яка з'явилася на світ 13 літ тому. Сталося так, що донька змінила життя перш за все Наталії. Жінка розповідає:

— Десь місяць був Насті, коли проявилися симптоми хвороби. Але майже до року все було більш-менш нормально. Лікували. Сподівалися, що все буде добре.

Але марними були ці надії. Із декретної відпустки Наталія на роботу вже так і не вийшла. І ось одного разу вона, програміст за спеціальністю, під час поїздки до батьків у Мукачеве допомогла подрузі на її прохання зі створенням сайту. А потім і досконало вивчила нову для себе справу, хоч і споріднену з її фахом. Перекваліфікувалася. Сьогодні на

Оскільки працювала в основному на фірму російського міста Єкатеринбурга, то початок війни у 2014-му вніс корективи — від замовлень відмовилася.

рахунку Наталії декілька десятків сайтів, хоч зараз ними жінка вже не займається. Оскільки працювала в основному на фірму російського міста Єкатеринбурга, то початок війни у 2014-му вніс корективи — від замовлень відмовилася.

Ось так, створивши собі робоче місце вдома, Наталія, як каже зараз, не впала у депресію, що, не секрет, трапляється із жінками в подібних ситуаціях.

— Як не дивно, — розмірковує вона, — але я думаю, що якби в мене не сталося біди з дитиною, то всього того, що на сьогодні досягла, не було б. Давно грала на скрипці. І співала. Ще у Мукачеві була солісткою хору «Гармонія». Але складалося так, що не було часу займатися музикою.

Свою скрипкую і голосом Наталія Горщар зачаровує численну публіку.

Вранці вставала і бігла на роботу (працювала Наталія у районній лікарні інженером-програмістом і за сумісництвом — системним адміністратором відділення Укртелекому. — Авт.). Повертаючись додому, як і кожна жінка, мусила прибрати, зварити. І тут така складна ситуація — хвора дитина. Я за натурою дуже життєрадісна. Мене просто розпирало від відчуття, що і те можу, і те знаю, і те хотіла б зробити, та враз така бездіяльність. Я ж, крім технікуму, маю вищу освіту — червоний диплом за спеціальністю менеджера-економіста, писала складні бухгалтерські програми, у голові — ціла енциклопедія. І, засівши вдома, не мала де застосувати ці знання. Слава Богу, знайшла себе...

«СЕРГІЙ БІЛЬШЕ ЗА МЕНЕ РАДІЄ МОЄМУ УСПІХУ»

І ось настав час, коли Наталія пішла, як сама каже, в артисти. Хоч, мабуть, спочатку не думала, що її концертна діяльність набере таких масштабів. Перш вокалістку знали у Любешові — запрошували взяти участь у концертах із нагоди державних свят, на корпоративи. Тепер же творчість жінки відома і на Волині, і за межами області. Вона виступає на сценах Луцька, Львова. Її голос і музика звучать у замках рідного Закарпаття — у Мукачеві, Чинадієві. Наталія Горщар — неодноразовий лауреат всеукраїнських фестивалів

Помічником і натхненником у всіх задумах скрипальки став її чоловік.

Фото з домашнього архіву родини ГОРЩАРІВ.

Син Максим підтримує маму у творчості.

авторської пісні.

Тепер Любешів завдяки Наталії має і свій рок. На слова місцевого поета Миколи Шмигіна вона написала рок-баладу «Очі звіра». Знову ж таки, як зауважує жінка, вразив її вірш своєю філософією — захотілося передати власні почуття іншим. Торік на День Луцька Наталія відкривала фестиваль «Волинська княжна». Вокаліст і композитор, вона ініціювала не один цікавий проєкт і навіть свій драматичний талант проявила в аматорському театрі Любешова «Гранд» — виконала роль Солохи у виставі «Вечори на хуторі біля Диканьки». Розповідаючи про все це, Наталія раз у раз повторює, що її помічником і натхненником у творчості є чоловік. Він — і перший слухач ще на стадії створення пісень, музичних композицій, і звукорежисер. А якщо треба їхати на якийсь фестиваль, сольний концерт, то Сергій бере відпустку чи відгули (він спеціаліст із ультразвукової діагностики Любешівської центральної районної лікарні), і вони вирушають у дорогу своїм автомобілем.

Я запитала чоловіка, як йому живеться з такою невгамовною дружиною, і він відповів коротко:

— Цікаво...

А з приводу того, чи не ревнує до шанувальників, до того, що дружина стала такою успішною, затребуваною, Наталія сказала:

— Що ви, він такий радий за мій успіх — ще більш, як я сама.

Енергію можна вбити депресією, а можна, як Наталія, спрямувати на творчість і заразити нею все сімейство. Маму підтримує і син Максим,

який уже одержав диплом Ужгородського університету (закінчив медичний факультет) і проходить інтернатуру в одній з лікарень Луцька.

— Настя наша, — мовить жінка, — дуже любить, як я граю на скрипці. Вона добре сприймає

“ **Наталія раз у раз повторює, що її помічником і натхненником у творчості є чоловік. Він — і перший слухач ще на стадії створення пісень, музичних композицій, і звукорежисер.**

музику, зокрема рок. Задоволено реагує, коли почує мелодію.

І в поїздках дівчинка разом із батьками. Бувало, що під час концерту мама грала на сцені, співала, а тато стояв біля візочка, у якому спала донька. У домашньому архіві родини Горщарів чимало кліпів, відео, за котрими можна прослідкувати, як і де виступала Наталія. А заодно — в яких куточках України було сімейство. І все знову ж таки завдяки Сергієві, котрий знімає виступи на відео, а потім уже вдома разом із дружиною монтує...

Про вдячність жінки свідчать її слова:

— Я без свого чоловіка лише половинка.

«Як я можу скрасити твій день?»

Це просте запитання врятувало мій шлюб

● **ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН** Автор бестселерів зі США Ричард Пол Еванс (на фото), батько п'ятьох дітей, плачучи під душем після чергової сварки з дружиною, відкрив, як зійти зі шляху, що веде до розлучення. Ось як він написав про цей досвід

«**М**и не були ідеальною парою. До того ж, що довше ми були одружені, то більше здавалося, загострювалися відмінності між нами. Пошуки слави й багатства не сприяли нашому шлюбу, а навпаки, навіть розпалювали наші проблеми...

Я був у промо-турі однієї книжки, коли конфлікт між нами досяг

апогею. Ми влаштували брутальну сварку по телефону, і зрештою Кері кинула слухавку. Я сидів на самоті й відчував, як мене огортає гнів і розчарування. Дійшов до ручки. Тоді я звернувся до Бога. Я збунтувався проти Нього! Не знаю, чи крик до Господа можна назвати молитвою або ні, але ніколи не забуду цього моменту. Під душем у готелі я кричав Богу, що мій шлюб

був помилкою і що більше цього не витримаю. До того часу я утримувався від думки про розлучення, але страждання, на які прирікало мене продовження шлюбу, були нестерпними. Не знав, що робити. Я не міг зрозуміти, чому шлюб із Кері був таким тяжким?

У глибині душі знав, що дружина – хороша людина. Я також був хорошою людиною. Чому ж тоді ми не могли порозумітися? Чому я одружився з людиною, яка так

«Я кричав аж до втрати голосу й сил, а потім опустився на підлогу у ванній кімнаті, і з очей потекли сльози».

сильно відрізняється від мене? Чому вона не могла змінитися? Я кричав аж до втрати голосу й сил, а потім опустився на підлогу у ванній кімнаті, і з очей потекли сльози.

Коли я був на самому дні відчаю, то на мене зійшло ясне натхнення. «Ти не можеш її змінити, Ріку. Ти можеш змінити тільки себе». Тоді я почав молитися: «Якщо я не можу змінити її, Боже, то зміни мене!»

Я молився до пізньої ночі. І наступного дня дорогою додому. Я звертався до Господа, коли переступив поріг свого будинку і зустрівся з байдужою дружиною, яка ледь позирала на мене. Тієї ночі, коли ми лежали в ліжку за кілька сантиметрів одне від одного, хоча насправді між нами була прірва, знову з'явилося натхнення. Я знав, що робити!

Наступного ранку, ще в ліжку, повернувся обличчям до Кері й запитав її: «Як я можу скрасити твій день?»

Кері поглянула на мене сердито: «Що?»

«Як я можу скрасити твій день?»

«Не можеш, – сказала вона. – Чому ти питаєш мене про це?»

«Тому що це важливо для мене, – мовив я. – Я просто хочу знати, що я можу зробити, щоб твій день став кращим».

Вона подивилася на мене і мовила з насмішкою: «Ти хочеш щось зробити? Прибери кухню».

Ти не можеш її змінити, Ріку. Ти можеш змінити тільки себе». Тоді я почав молитися: «Якщо я не можу змінити її, Боже, то зміни мене!»

Вона думала, що розізлися. А я замість того, щоб злитися, погодився. «Добре». Встав і прибрав кухню.

Наступного дня поставив їй те саме запитання: «Що я можу зробити, щоб скрасити твій день?»

Вона примружилася: «Прибери в гаражі».

Я зробив глибокий вдих. Мене чекав напружений день, знав, що вона навмисне дає мені таке завдання. Була спокуса вибухнути від злості, але замість цього я сказав: «ОК».

Настав черговий ранок. «Що я можу зробити, щоб скрасити твій день?»

«Нічого, – сказала вона. – Нічого не можеш зробити. Будь ласка, припини мене запитувати».

«Вибач, – мовив, – але я не можу. Обіцяв собі. Що я можу зробити, щоб твій день став кращим?»

«Чому ти це робиш?»

«Тому що ти важлива для мене, – сказав їй, – і наш шлюб теж».

Наступного дня я знову запитав її про це. Щоранку ставив їй це запитання, аж другого тижня сталося диво.

Коли я знову запитав Кері, її очі наповнилися сльозами, а потім вона почала гірко плакати. Коли дружина вже могла говорити, то сказала: «Будь ласка, припини запитувати мене про це. Проблема не в тобі, а в мені. Зі мною важко жити, не знаю, чому ти зі мною».

Я ніжно взяв її обличчя в долоні, щоб вона поглянула мені в очі. «Тому що я люблю тебе, – сказав я. – Що я можу зробити, щоб скрасити твій день?»

«Це я повинна тебе питати про це».

«Повинна, – мовив я. – Але не зараз. Поки що я маю змінитися. Це дуже важливо для мене».

Вона поклати голову мені на груди. «Мені дуже шкода, що я така погана».

«Я люблю тебе», – сказав я.

«І я тебе», – відповіла вона.

«Що я можу зробити, щоб скрасити твій день?»

Вона ніжно всміхнулася мені. «Може, ми могли би провести деякий час разом?»

Я усміхнувся їй у відповідь. «Ні про що інше і не мрію»...

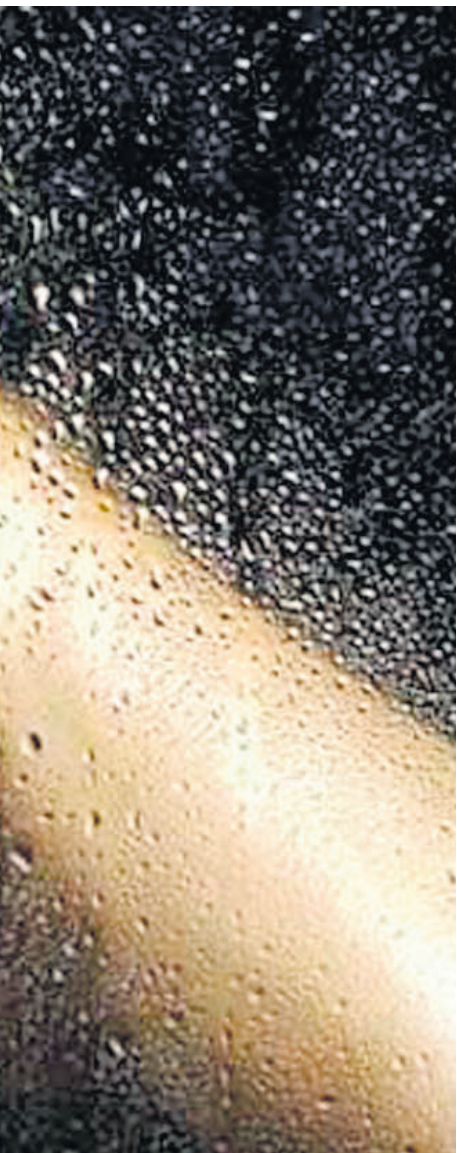
Стіна, що нас розділяла, впала. Ми почали проводити конструктивні дискусії про те, чого ми хочемо від життя і як можемо зробити щасливими одне одного. Ні, ми не знайшли панацеї від наших проблем. Я не можу також сказати, що сварки зникли повністю з нашого життя, але змінився їхній характер. Вони не тільки стали рідшими, а й втратили свою колишню інтенсивність. Ми перекрили їм кисень, тому що вже не хотіли одне одного раними.

Ми з Кері одружені понад 30 років. Я не тільки кохаю свою дружину, але й люблю її. Мені подобається бути з нею. Я хочу її. Потребую її. З численних розбіжностей, які нас раніше розділяли, ми черпаємо сили, а на ті, інші, тепер дивимось у правильних пропорціях. Ми навчилися піклуватися одне про одного, і – що найголовніше – нам хочеться це робити.

Шлюб важкий. Не менш важко виховувати дітей, підтримувати форму, писати книжки і робити багато інших важливих та гідних зусиль справ у житті. Мати того, хто супроводжуватиме тебе на життєвому шляху, – дивовижний дар. Я побачив, що шлюб може бути ліками від наших власних недоліків. А вони є в кожного.

Згодом я зрозумів, що цей досвід був даний не тільки для нас, а мав також послугувати іншим. Запитання, яке кожен, хто перебуває у постійних стосунках, повинен ставити своїй коханій людині, звучить так: «Що я можу зробити, щоб скрасити твій день?» Це і є любов. Заради цього запитання варто прокидатися кожного нового дня – як для того, щоб його почути, так і для того, щоб запитати».

Джерело: Credo.pro.

Королева червня – полуниця

● **СМАЧНОГО!** Ароматні солодкі ягоди люблять усі, причому в будь-якому вигляді: свіжих полуниць із цукром та сметаною, охолоджених десертів, випічки, соків, морсів, компотів, варення тощо. А ще останнім часом набувають популярності й основні страви з неї – багатьом смакують незвичні салати, соуси із цим інгредієнтом. Тож пропонуємо цікаві і корисні рецепти на сезон трускавок

ЛІТНІЙ САЛАТ «НЕСПОДІВАНКА»

Інгредієнти: 1 ст. л. оливкової олії, 2 курячих філе, 1 пучок салату, 250 г полуниць, розрізаних на половинки, 200 г сиру брі, 0,5 скл. листя свіжої м'яты; для заправки – 125 г полуниць, 2 ст. л. яблучного оцту, 2 ст. л. оливкової олії, 1 ч. л. меду, 1 ч. л. діжонської гірчиці, 2 ст. л. дрібно нарізаної цибулі.

Фото ua.korrespondent.net.

Приготування. Розігріти олію у сковороді і на сильному вогні обсмажити філе по 4–5 хвилин з кожного боку до золотисто-коричневої скоринки. Трохи остудити і нарізати скибочками. Приготувати заправку: збити блендером полуницю з оцтом, олією, медом та гірчицею до однорідної консистенції. Додати цибулю і посолити за смаком. Порційні салатники застелити листям салату, розкласти полуницю, сир, м'яту і курятину. Перед подачею полити заправкою.

ПОЛУНИЧНИЙ СУП ІЗ ВЕРШКОВИМ КРЕМОМ

Інгредієнти: 1 кг полуниць, пів лимона, 300 г вершкового сиру, 100 мл вершків, 1 стручок ванілі, сіль та м'ята – до смаку.

Фото cookery.com.ua.

Приготування. Цей десерт незвичайний, освіжаючий – саме такого й хочеться спекотної літньої днини. У блендері подрібніть полуницю з лимонним соком до отримання однорідної маси, тоді всипте лимонну цедру. Збийте вершки з цукром і поступово додайте ванільне насіння та вершковий сир. У глибоку тарілку викладіть крем, залийте його полуничним пюре і прикрасьте страву листочками м'яты.

«П'ЯНА ПОЛУНИЦЯ»

Інгредієнти: 3 кг полуниць, 2 кг цукру, 100 мл горілки, 1 ч. л. лимонної кислоти.

Приготування. Підготовлені ягоди викладіть у миску пластами, збризкуючи кожен шар горілкою і посипаючи цукром, зверху

Фото receptystrav.com.ua.

має бути цукор. Залиште в холодильнику на ніч. Потому дістаньте, доведіть до кипіння, додайте лимонну кислоту і зніміть з вогню. Через 3 години знову поставте на вогонь і, помішуючи, доведіть до кипіння. Повторіть процедуру ще тричі. Після останнього закипання варіть 10–15 хвилин, розкладіть у стерилізовані банки і закатайте.

ТРУСКАВКОВО-М'ЯТНИЙ МАРМЕЛАД

Інгредієнти: 400 г полуниць, 150 г цукру, 15 г желатину, сік половини лимона, 5 гілочок м'яты.

Приготування. У блендері подрібніть полуницю й листочки м'яты, збивши масу до стану однорідності. Перекласти її в каструлю з товстим дном. Додати сік половини лимона і цукор.

Довести до кипіння на слабкому вогні, варити 5 хвилин. Желатин залити холодною водою і залишити для набухання на 15 хвилин, тоді додати його в гарячу полунично-м'ятну масу, зняти з вогню і мішати до повного розчинення. Остудити. Коли желе вже трохи «схопиться», майбутній мармелад збивати міксером на найвищій швидкості близько 10 хвилин. Розкласти у формочки і поставити в холодильник на кілька годин.

Фото vkusnyblog.ru.

ЯГІДНЕ МОРОЗИВО

Інгредієнти: 0,5 кг полуниць (плюс додатково для подачі), 2/3 скл. цукрової пудри, 2 ст. л. лимонного соку, 1 скл. грецького йогурту, 1,5 скл. жирних вершків (35%).

Приготування. Половину полуниць збийте у блендері із цукром, лимонним соком і йогуртом до отримання однорідної маси. Процідіть через сито у велику миску. Ягоди, що залишилися, дрібно наріжте. Окремо збийте міксером вершки до м'яких піків. Повільно влийте їх у полуничне пюре, ретельно перемішуючи ложкою й одночасно додаючи нарізані ягоди. Готову суміш перекладіть у пластиковий 2-літровий контейнер. Згладьте поверхню і накрийте харчовою плівкою. Заморозуйте протягом 4 годин. Подавай-

Фото krasotka-postymees.ee.

те морозиво, накладаючи в порційні креманки за допомогою спеціальної ложки.

До речі. Для різноманітності смаку спробуйте замінити грецький йогурт на маскарпоне, легкий вершковий сир або рикоту.

ШВИДКИЙ ЛІКЕР «СМАК ЛІТА»

Інгредієнти: 0,5 кг полуниць, 200 г цукру, 0,5 ч. л. ванільного цукру, 100 мл води, 200 мл горілки.

Приготування. Зазвичай ягідний лікер готують близько двох тижнів, а за цим рецептом ароматний напій отримаєте за добу. Викласти перебрані й помиті полуници в каструлю, засипати їх цукром, додати воду. Поставити на вогонь, довести до кипіння, потім зменшити полум'я до мінімуму і проварити ще кілька хвилин. Влити до гарячих полуниць горілку і пом'яти масу товкачем, щоб відтиснути весь сік. Після того залишити настоюватися близько 20–24 годин, а тоді процідити й охолодити. Мож-

Фото how-to-drink.com.

на подавати полуничний лікер як окремий напій або використати для приготування коктейлів.

МЛИНЦІ ІЗ СИРНО-ЯГІДНОЮ НАЧИНКОЮ

Інгредієнти: для тіста – 500 мл молока, 2 яйця, 200 г борошна, 3 ст. ложки олії, 2 ст. ложки цукру, 10 г ванільного цукру, щіпка солі; для начинки – 300 г полуниць, 500 г жирного сиру, 100 мл сметани, цукор за смаком.

Приготування. Яйця збити з цукром і ванільним цукром, додати просіяне борошно із сіллю, ретельно перемішати, щоб не було грудочок, при цьому поступово підливаючи молоко, наприкінці додати олію. Тісто повинно мати консистенцію рідкої сметани. На розігріту сковороду, змащену олією, лити ополоником невеликі порції тіста і, розподіляючи його по всій площині пательні, обсмажувати з обох боків по 1–2 хвилини. Готові млинці скласти на тарілку і накрити, щоб не підсихали краї. Для начинки сир протерти через сито, додати сметану, цукор і вимішати. Полуници перебрані, очистити від хвостиків, помити, обсушити й розрізати на половинки або четвертинки (залежно від розміру ягід). На кожен млинець викладати 2–3 ложки сиру, рівномірно розподілити його по всій площині, скраю викласти шматочки полуниць і згорнути рулетом. Смакуватиме така страва зі сметаною, медом або згущеним молоком.

Фото lady.tochka.net.

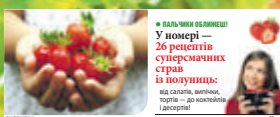
ПОЛУНИЧНА ПАННАКОТА

Інгредієнти: 1 скл. вершків, 1 скл. молока, 0,5 скл. цукру, 1 ч. л. ванільного цукру, 2 ст. л. желатину, 8 ст. л. води, цедра 1 лимона, 200–300 г полуниць, шоколадні кульки або тертий шоколад для оздоблення.

Приготування. Замочити желатин у холодній воді двома окремими порціями (1 ст. л. желатину + 4 ст. л. води). Коли набухне, розпушити на водяній бані. В каструльку влити вершки, молоко, додати 2 ст. ложки цукру, ванільний цукор, цедру лимона і прогріти на вогні до 80 градусів. Зняти масу з вогню, додати в неї порцію розпушеного желатину, перемішати, розлити у формочки і поставити в холодильник на 2–3 години. Ягоди за допомогою блендера збити з цукром (за смаком), влити полуничне пюре в каструльку, додати другу порцію желатину і, постійно помішуючи, трохи прогріти, поки желатин розчиниться. Вийняти формочки з холодильника, влити полуничний пласт, прикрасити ягодами і поставити знову на кілька годин для застигання. Перед подачею на стіл притрусити шоколадними кульками, можна посипати цукровою пудрою, прикрасити листочками м'яти.

Фото gastronom.com.

Читанка
ДЛЯ ВСІХ
КОРИСНІ ПОРАДИ

Ольга ФРЕЙМУТ:
«Відома я вже була, тепер хочу бути багатію»
Історія вперше: Куди зникла телеведуча і хто став її третім чоловіком?

А в червневому випуску іншого нашого видання – місячнику «ЧИТАНКА ДЛЯ ВСІХ» – аж 26 рецептів суперсмачних страв із полуниць: від салатів, випічки, тортів – до коктейлів і десертів!

Запитуйте в листонош, у поштових відділеннях або у точках продажу газет. А ще краще передплатити – і отримуватимете газету корисних порад у себе вдома.

УСЬОГО 10 ГРИВЕНЬ НА МІСЯЦЬ.

Передплатний індекс «ЧИТАНКИ ДЛЯ ВСІХ» – 60780.

«Замість тебе в саду раптом сніг...»

Початок на с. 28

Зеня мовчки кивала головою. Остап – здібний. В атестаті майже все на відмінно. Шкода сина. Але Дмитрові перечити не стала. Та його і не переконаєш...

...З Ларисою Остап зі школи зустрічався. Він – серйозний. Вона – зі смішинками в очах. Він гарно грав на баяні та співав. А вона слічно танцювала...

– Наче створені одне для одного, – казали в селі.

Дівчина засмутилася, коли Остап повідав їй про вітчимове рішення. Розраджувала:

– Нікуди твоя історія від тебе не подінеться. Повернешся з армії, вичишся.

– А ти мене дочекаєшся?

– Запитуєш! Іншого такого Остапа в цілому світі немає.

– Жартуєш...

– Серйозна, як ніколи... До речі, а чому б тобі в культосвітнє училище не вступити? У тебе ж голос чудовий. А граєш як... Віртуоз.

– Це талант від батька. Він також гарно грав і співав. А я повинен робити щось інше... своє... От історія...

Антон, коли приїжджав до села, поводився зверхньо. Хлопці кликали до клубу, а він відповідав:

– Що я забув у тій убогій хатині?

Так хлопець називав сільський клуб, який на хатину зовсім не скидався. А місцевих дівчат вважав простакуватими. В моді не тямлять. Не те що студентки в його інституті. От, наприклад, Таміла. Подобається вона Антонові. Красуня, модниця. Ще й донька директора лісгоспу. Щоправда, дівчина не звертає на нього уваги. Нічого-нічого. Батько обіцяв обновки справити. Грошей підкине, бо вмовив мачуху одну корову продати...

...Остапа забирали до армії.

– Заграй-но своєї, – попросили дівчата.

– Коли десь, моє щастя, ти збилося з ніг, то поклич – і до серця мого нахилися, і розтане той сніг – ранній сніг, ранній сніг, сніг, як сум, на зеленому листі, – співав Остап,

розтягуючи міхи батькового баяна. Лариса не танцювала. І не жартувала, як завжди. Два роки Остапові армії видавалися для неї вічністю...

...Дочекалася! Остап не тямився від щастя. Ларка, Ларуся... Вона стала ще гарнішою. Вона його дочекалася!

– А я боявся, що тебе якийсь твій однокурсник украде, – пожартував.

– Нема серед наших майбутніх філологів таких, як ти...

Істориком Остап не став. Пішов навчатися на будівельника в райцентр. Вітчим скаржився на здоров'я, а господарка чимала. І грошей, як завжди, бракувало, бо все на Антона йшло.

– Не хвилюйся, – втішала Остапа Лариса, – після профтехучилища зможеш заочно в інститут вступити.

– Так, так, – відповів розгублено хлопець.

...Вони мали невдовзі побратися. Обручки купили. Лариса фантазувала над весільною сукнею. Остап обіцяв звести в місті будинок, у якому вони будуть щасливі.

– А як же твоя історія? – запитувала майбутня наречена.

– Зачекає...

...На вихідні Антон приїхав з міста додому власною автівкою. Батько купив.

– Одружуєшся? – запитав у зведеного брата. – Ларка такою красунею стала. До речі, чи не поїхати б нам до річки або до лісу відпочити? І Ларису запросимо.

– Не встиг приїхати, а вже втомився?

– Темнота ти, Остапе. Відпочити – означає просто розважитися. Ну, поїхали. Не будь занудою.

Остап погодився. Заїхали за Ларисою.

Остап не зауважив, як Антон увивався біля дівчини. Комплімен-тами засипав. І пускав шпильки в його бік.

У неділю Антон зголосився підвезти Ларису до міста на навчання. З донькою директора лісгоспу нічого не вигоріло. На підприємстві, куди скерували працювати після закінчення інституту, гідних наречених не було. А Лариса... Вищу освіту буде мати. Вродлива. Чому б не спробувати відбити її в брата?

...Остап відчув, що Лариса змінилася. Іншою стала. Чужою наче. А до забави залишилося небагато часу...

– Не буде весілля, Остапе, – принесла сумну звістку Ларисина мати. – Вона... вона з братом твоїм... Антоном... Нема більше в мене доньки. Так осоромила... Я її з хати вигнала, як почувала...

– А я? Як же я?

– А ти живи далі, сину. Ще знайдеш долю...

Зеня не пробачила ні Антонові, ні Дмитрові. Виставила чоловіка з хати. Байдуже, що в селі казатимуть.

– Схаменися! – не тямився Дмитро. – Куди я піду? Моя хата роками пустою стоїть.

«Чи дорогу тобі, може, хтось перебіг, чи тебе забарили вітри новористі...»

photo youtube.com

– Йди куди хочеш. Навіть в розпуття...

...Остап діставав перстені. Сумно дивився на золоті прикраси. А потім брав баян. «Замість тебе в саду раптом сніг, раптом сніг, ранній сніг на зеленому листі...» – співав.

Хлопець працював у райцентрі в будівельній організації. А у вільний час його кликали підсобити на будовах у своєму та сусідніх селах. Золоті руки мав. А ще подекували: в будинках, які він зводить, родини щасливо живуть. Це були байки. Хтось пустив такі чутки. Але люди вірили...

– Остапе, сину, тобі вже п'ятдесятка на носі, а й досі в парубках

ходиш, – журилася Зеня. – Я не вічна. Знайди собі якусь жінку, аби самотиною не жити. Одному в чотирьох стінах світ буде милий.

– Мамо, не починайте.

– Ти досі ту... забути не можеш. Скапарала вона твою долю, ой, скапарала...

Материні слова віддавали болем. Діставав обручки. Дивився на шматочки холодного металу. Брався за баян. «Чи дорогу тобі, може, хтось перебіг, чи тебе забарили вітри норовисті...» – сумно виводив.

...Уже темніло, коли розгавкався собака.

– Гляну, хто там прийшов, – мовила Зеня. – Певно, сусід. Забула сказати, він якийсь твій інструмент позичав.

Зеня вийшла на ганок. Біля

Знайди собі якусь жінку, аби самотиною не жити. Одному в чотирьох стінах світ буде милий.

хвіртки стояла жінка. Підійшла ближче.

– Ви когось шукаєте? – запитала.

– Не впізнали? Я – Лариса. Я... в мене з Антоном... Він мене залишив. Дітей у нас нема. Я подумала... може, Остап простить мене. Знаю, що він не одружений.

– Забирайся звідси!

– Він любить мене! Він ніколи не приведе сюди іншої жінки!

– Забирайся!

– Ви не бажаєте йому щастя?

– Я зараз собаку спущу.

Лариса пішла. На неї чекала автівка. Зеня з полегшенням зітхнула.

– Хто там, мамо?

– Якись люди дорогу до сусіднього села запитували. А я кажу: ви її минули.

– Щось на душі тужно. Вже би Петро прийшов про політику побалакати.

– А ти заграй щось. Твій тато завжди так робив, коли смутки обсідали.

– Я виходити буду щодня на поріг, сподіватися буду, що прийдеш колись ти... – співав Остап.

Зеня слухала і плакала. Може, треба було сказати про Ларису...

• Анекдоти

:)):):))

– **Куме! А ти видів коли-небудь детектор брехні?**

– **Чи я видів!? Та я сі на ньому двацять літ як вженився...**

:)):):))

– **Мамо, а що таке шлюб?**

– **Це, доню, коли жінка, бере собі на виховання дорослого хлопчика, чій батьки вже з ним не справляються!**

:)):):))

Подружжя відзначає 35-річчя шлюбу.

– **Пам'ятаєш, Галю, тоді ми винаймали дешеву квартиру, спали на продавленому диванчику з пружинами, дивилися чорно-білий телевізор...**

– **Пам'ятаю, Борю, як таке забути!**

– **А зараз, Галюню, у нас є все: великий будинок, дорогі меблі, автівки, сучасна побутова техніка...**

– **Ти у мене молодець!!!**

– **Ще якихось 35 літ тому я спав з молоденькою 20-річною красунею, мені тоді весь мікрорайон заздрило... А тепер доводиться спати з 56-літньою бабусею...**

– **Борю, які проблеми?! Знайди собі 20-річну дівку, а вже я, повір старій навченій досвідом бабусі, подбаю, щоб у тебе були дешева квартира, старий диван і чорно-білий телевізор без пульта!!!**

:)):):))

Заставши чоловіка з коханкою, Таня скандалити не стала, лиш мовила: «Сядьте поближче одне до одного, у вас сфотографую на пам'ятник...».

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРДІЗ С. 26

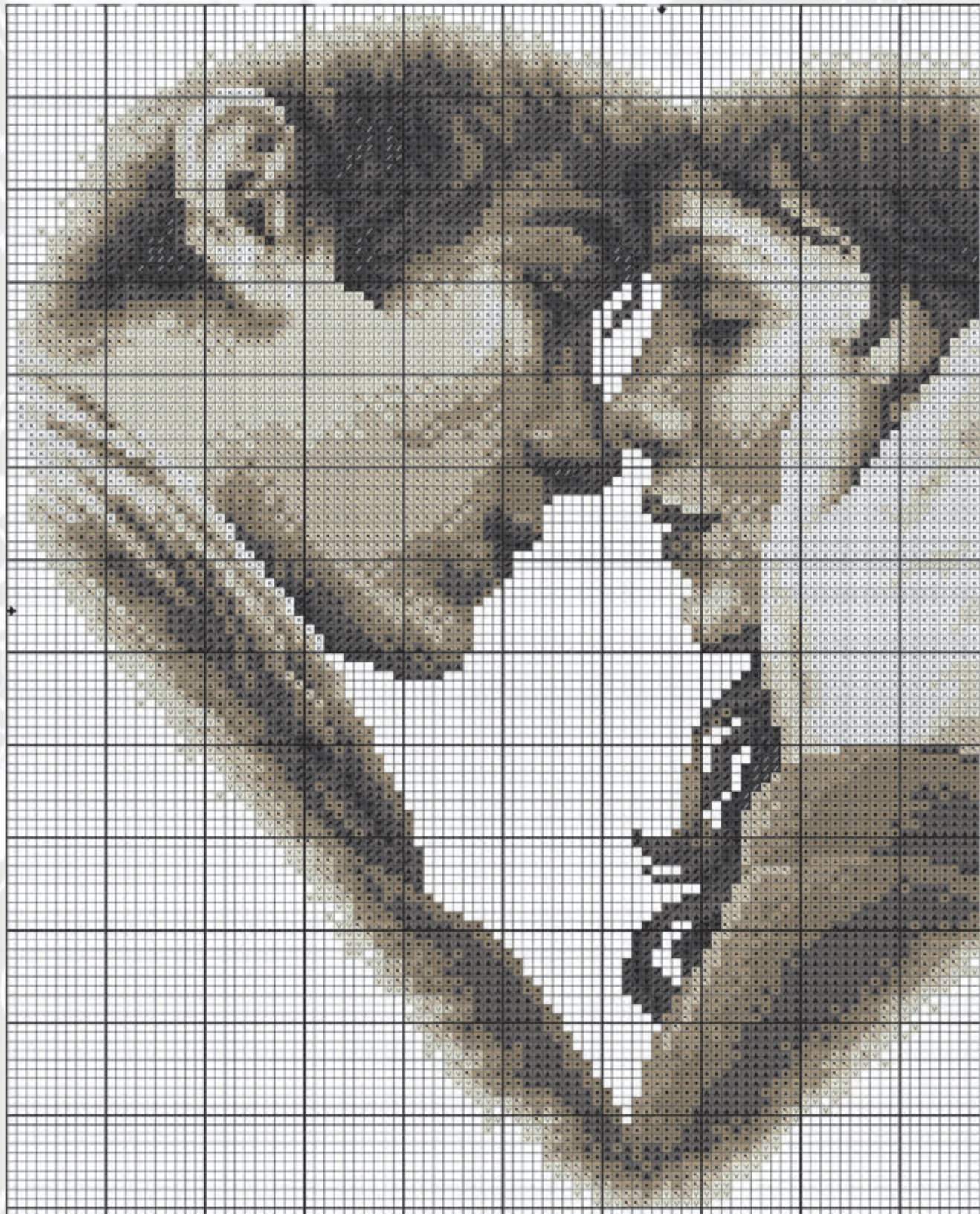
			Ф	Е	Х	Т	У	В	А	Н	Н	Я
			Е	Л	Н	Б	О	І	Н	Г		
Д	Ж	Е	Р	С	І	І	В	А	Н	У		
Е			Т	В	І	С	Т	А	Н	С	А	
С	У	К	Р	Е	О	Р	А					
Н	Л	Е	Й	Т	Е	Н	А	Н	Т			
А	К	А	Н	Т			Т	Е	О	Д	О	Р
			Ф	Е			А	К	Р	Е	Я	
Т	О	Т	Е	М		М	Д	А	В	О	С	
О		П	О	Л	О	В	О	О	К			
П	Е	Р	І	К	Л	Р	Т	О	Н	Г	А	
І	А	Д	Р	Е	С	А	Т	С	Л	І		
Н	А	Д	І	Я		Л	О	Г	О	Т	И	П
А	А					І	К	Е	Б	А	Н	А
М	О	П	С			С	К	А	Т	А	Р	
Б	А	К	О	Н	І	Т	Л	Р	Л	Н		
У	Ж	Г	О	Р	О	Д	Б	А	Ц	И	Л	А
Р			П	Е	Р	О	О	И			С	
			Л	Л	І	Р	И	К				
			Б	И	Г	Л						

● ЧАРІВНА ГОЛКА

«Коли до губ твоїх лишається пів подиху...»

Під відому пісню Тараса Чубая вишиватиметься краще

«Так ніхто не кохав»

Фото youtube.com.

«Наче створені одне для одного», – казали в селі.

«Замість тебе в саду раптом сніг...»

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ** І що за день такий? Усе з рук валиться. Ще й серце чомусь калатає. Певно, на зміну погоди, думав Остап. Може, вітри врешті вгмоняться. Бо дмуть і дмуть – рвучкі, пронизливі, злі. Гонять тяжкі хмари розхристаними небесами. Як каже сусід Петро, нема толку ні в погоді, ні в природі, ні в політиці.

– І в моєму житті, – мовив сам до себе Остап.
 – Ти щось сказав? – перепитала мати.
 – Нічого, мамо. Так, вирвалося...

Ольга ЧОРНА

Остапові не терпілося взяти старий баян, заграли й заспівати: «Замість тебе в саду раптом сніг, раптом сніг, ранній сніг на зеленому листі...». Цю пісню любила Лариса. Ларка, Ларуся – так звали вродливе дівчисько, яке дотепними жартами сіяло сміх.

Лариса... Зраджене Остапове кохання...

...Остап не любив зведеного брата. Антон був лише на рік старший, а повчав Остапа так, наче вічність прожив. І вітчим хлопцеві не подобався. Дмитро із сусіднього села. Хитрий, все з вигодою робить. Пристав до Зені, коли овдовів. Зеня ж давно чоловіка поховала.

Дмитро почав на господарці лад по-своєму наводити. На Оста-

па покрикувати. І Зеню мав за наймичку.

– Мамо, навіщо він нам здався? – запитував Остап.

– Він звикає до нас, а ми до нього. Мине час, і все в колію увійде. Бачиш, такі є допомога. І ще: сину, тобі ж після школи треба буде десь вчитися. А на це гроші потрібні. Тяжко мені самій. Удвох із Дмитром і тебе вивчимо, і Антона.

...Після школи Антон вступив в інститут вчитися на інженера. Дмитро сином гордився. Зеня пакувала хлопцеві сумки до міста. Коли ж закінчив десятирічку Остап, вітчим заявив:

– Нема грошей, щоб обох вчити. Попрацюєш, Остапе, потім – до армії. А тоді вже за науку візьмешся.

Продовження на с. 24–25

ЧОТКИ

● **ЛЮБИСТОК**

Наталка МУРАХЕВИЧ

*Білим по білому — день.
 Ніч — чорним по чорному.
 Поки будем з тобою
 ніде —
 Низатиму чотки.*

*Малюватиму дивних
 звірів
 Лезом на твоїй шкірі.
 Буде, як я захочу, повір.
 Віриш?*

*Щось станеться раз
 чи два,
 Щось замножиться
 втричі,
 Поки хтось розповість
 про дива —
 Хліб і рибу розділять
 тисячам.*

*Вино буде іскристим,
 Кров — солоною
 і гарячою.
 Цілуватимеш мене
 пристрасно
 І нетерпляче.*

*Будеш в мені найглибше,
 Поза білим і чорним.
 В пронизаній нами тиші
 Ти — нитка у моїх чотках.*

“

**Буде, як
 я захочу,
 повір.
 Віриш?**

Фото з фейсбук-сторінки Наталки МУРАХЕВИЧ.

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Наш **YouTube-**
канал

Наш **Telegram-**
канал

Telegram